

A Nyugat alkonya

Spenglertől kölcsönöztem a címet ehhez az írásomhoz, ifjúkoromban olvasott híres könyvének címe jutott eszembe a mai állapotokról.

Nézzük előbb a lexikonadatokat.

A Nyugat alkonya (Der Untergang des Abendlandes) című munkájában Oswald Spengler német filozófus a Hegelre, Marxra és másokra is jellemző lineáris fejlődésmóddal, illetve az ész és az emberiség uralmának az eljövételébe vetett hittel egyaránt szakított. Rendszerének alapegységei – Khaldúnhoz hasonlóan – a zárt és körülbelül ezeréves belső időtartalmú kultúrák, amelyekből nyolcat különböztetett meg: a kínait, az indiait, a babilóniaiakat, az egyiptomit, a mexikóiakat, az ókori antikot, az arabot és a nyugatiakat, vagyis az európaiakat. Ezek a kultúrák az élőlényekhez hasonlóan születnek, kibontakoznak, elérik fejlődésük legmagasabb pontját, majd hanyatlani kezdenek, és elpusztulnak. Ez alól a szabály alól nincs kivétel, az európai kultúra éppúgy el fog pusztulni – a kötet címe e pusztulás kezdeti fázisára utal –, mint ahogy a régi kínai, az egyiptomi vagy az antik kultúra elpusztult.

Valamely kultúra azonban mindig meghatározott pályáivet fut be; ha elérte fejlődésének csúcspontját, kibontotta a benne rejlő eredendő lehetőségeket – a fausti kultúra esetében a XVIII. század végének és a XIX. század elejének nagy művészeti és tudományos teljesítményei jelentik ezt –, bekövetkezik a hanyatlás. E hanyatló szakaszt Spengler civilizációnak nevezi, s minden kultúrkör civilizációs szakaszában azonos jelenségeket, történéseket észlel. Szerinte a fausti kultúrában a civilizációba való átfordulás politikai vonatkozásban a francia forradalommal és Napóleonnal kezdődik, gazdasági vonatkozásban pedig az ipari forradalommal és a modern gyáriparral.

A kultúra szakaszában a hangsúly a vallásra, a művészetre, a filozófiára és részben a tudományra esett, tehát elsősorban a szellemi javakra. A civilizációban viszont a technika, a jog, a politika és a gazdaság kerül előtérbe. A kultúra

fázisában az ember túlnyomórészt befelé és organikusán építkezik, a civilizáció embere pedig már jobbra kifelé terjeszkedik, és a világot egyre inkább meghódítandó prédának tekinti.

Spengler azért adta művének *A Nyugat alkonya* címet, mert elsősorban azt kívánta ábrázolni, hogy mi jellemző a fausti civilizációs időszakra, milyenek a jövőbeni kilátásaink. Már az 1910-es években ezt vetette papírra: „*Ma már világosan érezzük annak az [...] eseménynek az első jeleit, amely majd a következő évezred első évszázadaiban következik be – a Nyugat alkonyát.*”

*

A XX. század utolsó évtizedében lezárulni látszott egy évszázad, annak elején Európa hatalmai egymásnak estek, majd két, iszonyú következményekkel járó háború után Európa 45 évig megfelezett állapotban, két idegen kontinens aránylag mozdulatlan ellenőrzése alatt élte a számára előírt életét. Ez alatt az idő alatt megváltozott a világ hatalmi szerkezete.

A Szovjetunió összeomlásával és vele az európai hatalmi és ideológiai szétválással elmúltával felvillant Európa népei számára a felszabadulás reménye. Valóban innen elindulhatott volna Európa szorgalmas népei életének egy új szakasza, a sikeres jövő érdekében eltemették volna a régi, egymástól elszennvedett sérelmeiket.

A két győztes téridegen hatalom Európa legyőzését és megszállását ideológiai indoklással (a „nácizmusnak” mint világveszedelemnek a legyőzése) felszabadításként deklarálta. Majd a megfelezzel európai térség mindkét fél részéről gyakorolt tartós megszállását ugyancsak ideológiai érdekvédelemmel indokolta – emitt a liberális kapitalizmus, amott a kommunizmus lett az emberiség megmentésének egyedüli eszméi alapja. Egyik a kommunizmustól, a másik a kapitalizmustól való megszabadulást hirdette. Ennek egyetlen eredménye a kialakított helyzet 45 évig tartó jegelése volt. Ennek a két ellentétes

ideológiának európai alkalmazása példás meg-
egyezéssel folyt – eltekintve a politikai szintéren
megrendezett „háborús feszültségtől” – a koeg-
zisztenciának nevezett együttműködésben.

Európa népe természetesen érzekelte a kü-
lönbséget – amely valóban létezett is – az álla-
mi központi terv irányította kapitalizmus (amely
indokolatlanul viselte a szocializmus, kommuniz-
mus elnevezést) és a piac (valójában bankháló-
zat) irányította kapitalizmus között. Ilyen össze-
vetésben természetesen főleg csak a gazdasági
módszer szempontjából történik a szembesítés.

Minden politikai irányzat valamilyen ideológiai
alapozottságra épül. A természet rendjét követő
ideológia a nemzeti szolidaritás, amely a történelem
folyamán alakult ki az együtt élő, azonos identitású
népek országának veszélyeztetettsége nyomán.

A kommunizmus a társadalom történetét osz-
tályok ütközésének tekinti, és nemzetellenes. A
liberalizmus az egyéni szabadság, az áruk és
munka szabad áramlása elvének alapján nem-
zetellenes.

Európa közös (US–USSR) megszállásának
45 éve alatt a keleti szolgaságra rendelt orszá-
gok népe nem tette magáévá a részére kiosztott
ideológiát. Ezzel szemben a nyugati részben az
ugyancsak egyedül érvényesíthető ideológia, a
liberalizmus sikeresen beépült majdnem minden
ország társadalmi, politikai rendjébe. Ennek leg-
főbb oka a nyugati országok sikeres gazdasági
felemelkedése. A tartós, békés időszak mentes
volt ideológiai villongásoktól. A politikával nem
zaklatott társadalom megszokta és elfogadta a
liberalizmust, vele együtt a nemzeti és vallási kö-
tődések elutasításának divatját. A korábbi idők
politikai pártjai számára közös nevező lett a szé-
les mezőnyt felölelő, minden fórumon nagyszer-
űnek hirdetett liberalizmus.

Európa keleti felének felszabadulása, a sza-
badság világába való belépés és a gazdasági
fejlődési lehetőség valóságos kollektív élmény
volt. Úgy élte meg a keleti táborból szabadult
ember, mint aki hazatért a fogságból, és leülhe-
tett az asztalhoz mint családtag. Olyannak hitte a
nyugati részen jelen levő amerikai befolyást, mint
(ahogy hirdették is) egy nagy, gazdag szövetsé-
gest, mint aki a most már minden ellenségtől
megszabadult állapotban, világhatalmi pozíciójá-
ban őrzője lesz a világ békéjének.

Globalizmus

A sok meghatározás egyikeként **Veress Jó-
zsef** a globalizációról szóló könyvében a követ-
kezőképpen fogalmaz: „A globalizáció olyan,
alapvetően hatalmi-gazdasági természetű folya-
mat, amelynek során a világgazdaság legerő-
sebbé váló szereplői a legjelentősebb nemzetkö-
zi intézményeken keresztül, az adott és általuk
formált jogi keretek között, saját érdekeik alap-
ján egységesítik és általános érvényűvé teszik a
gazdasági és politikai szabályokat.”

Ebben a meghatározásban benne van a lé-
nyeg: a világméretű gazdasági hatalom hozza
létre a nemzetközi intézményeket, biztosít nekik
jogi keretet és politikai igazolást.

A tények tükrében: az országok közötti keres-
kedést felváltja a multinacionális vállalatok sok
országra kiterjedő termelése.

A fejlett országok még gazdagabbak lesznek,
másoknak esélyük sincs bekapcsolódni a globa-
lizációba.

A második világháború óta a hatalom egy-
re inkább kezdett eltolódni a szuverén államok
szintjéről a multinacionális vállalatok és intézmé-
nyek felé.

Nemcsak globalizációról, vagyis csupán gaz-
dasági jelenségről, hanem hatalmi globalizmusról
és politikai ideológiáról is beszélhetünk.

A politikai igazolás mögötti ideológiai varázs-
ige a **demokrácia** és a **liberalizmus**. Mindkét
fogalom magyarázatra szorul, mert önmagában
tág értelmű, azonban állandóan hangoztatottan
krédóként tudatosulva alkalmas olyan egye-
temleges és kizárólagos érvényű minősítésre,
amelytől eltérni eretnokség, pogányság, reakci-
ós, klerikális, rasszista, kirekesztő stb. bűnözés
– a fogalommal való visszaélés szándéka sze-
rint. Ez így már tudatba rögzített pszichológiai
termék.

A globalizmus mindezek értelmében nemzet-
ellenes.

Az Európai Uniót a globalizmusnak és a li-
beralizmusnak az érvényesítésére tervezték és
hozták létre.

Amikor a szovjet állam összeomlása után a
sokáig vágyott nyugati demokrácia, szabadpiac,
liberalizmus megjelent teljes valóságos tulajdon-
ságaival, a sokáig vágyakozók ráébredtek az el-

adósodás és a privatizáció következményeire. Valamint a nyugati demokrácia testvéri összefonódására az éppen elmúló diktatúra vezető elitjével, aminek eredménye volt a szabadjára eresztett demokraták (SZDSZ) nemzetellenes kormányzása a korábbi állampárt kapitalistává vedlett (MSZP) kommunistáinak a szövetségében.

Ez alatt az idő alatt kifejlődött a nyugati nemzetellenes kapitalizmus magyarországi vetülete, a privatizációs tolvajlás által létrejött honi kapitalisták vagyoni és politikai elitje. Háromszor négyéves kormányhatalmi ciklusban (Horn–Medgyessy–Gyurcsány–Bajnai) garázdálkodtak, és csak 24 év elteltével jöhetett létre nemzeti kormány.

Szemben a keleti résszel, ahol megszabadultak a rabság állapotától, Európa nyugati országaiban a liberalizmus diktatúrája teljesen kiterjeszkedett. A szabadpiac elve a nagyvállalatokat gazdasági versenyre készítette, a már nemzetek feletti gazdaság által az országokat csak a termelés telephelyének, nagy műhelyének tekintve bevezették a munkaerő-áramlást. Így telítődtek meg a volt gyarmattartó országok egykori gyarmataik népeivel. Németország főleg Törökországból, a Balkánról hozott eleinte még vendégmunkásokat. Milliós számra ott is maradtak. Ez a folyamat eddig elfogadható a munkáskéz hiányának pótlásaként.

A nemzetközi bankárvilág által alapított Európai Unió a liberális pártok politikai műhelyeként a multikulturalizmus által propagált kevert népeségű társadalom létrehozását nem gazdasági követelményként alkalmazta, hanem a nemzeti kötelek felbontására rendelt ideológiai kötelezvényként.

A Közel-Kelet rendjét folyamatosan felkavaró amerikai háborúskodás nyomán menekültek tízezrei indultak Európa felé. Ezt a folyamatot az amerikai és a nyugat-európai liberális diktatúrán alapult államok felkarolták. Szervezett „magántársaságok” toboroztak nemcsak menekülteket, hanem bevándorlókat előbb a Közel-Keletről, majd Líbia tönkretétele után Afrikából is. Mérhetetlen mennyiségű pénz forog folyamatosan ennek a példátlan tömegű népáradatnak a lebonyolításában.

A migrációs áradat mérete és széles körű politikai támogatása kapcsán felrémlik egy értelmes kérdés: Vajon mindez, a kontinens létét veszélyeztető elárasztás nem Európa szándékos tönkretételének gonosz művelete-e? Elképzelhetetlen, hogy a tettesek ne látnák tisztán műveleteik következményeit, azt, hogy a kontinensre zúduló tömeg előbb nyomorba dönti, majd faji állagában elpusztítja Európa fehér népességét.

Február